

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Galerie Mikael Andersen – Fritz Bornstücker Neongrau

Essay af Kristian Vistrup Madsen, 2022

Marie Kondo er en japansk kvinde, der elsker at smide ting ud. På Netflix hjælper hun folk med at rydde op i deres hjem ved et enkelt bud: glæde. I hendes mund lyder det nærmest som en trussel. Hvis en genstand ikke "udløser glæde", takker hun det, altid høfligt, og det er enden. Den positivistiske tankegang, hun fremmer, ligner en Chicago-skoleøkonoms, og som karakter ville hun ikke være malplaceret i den libertariske ideolog Ayn Rands romaner. Ja, Marie Kondo ser måske sød ud – eller endda, som hun ofte udbryder ved synet af børn, bryllupsbilleder eller pyntepuder, kawaii: sød – men hun joker ikke med det.

Kondo anbefaler, at du beskæftiger dig med genstande af den "sentimentale" orden sidst, når din "følsomhed over for glæde er blevet skærpet" - eller, jeg skulle snarere tro, du er så træt og udmattet af den obskøne virkelighed af din hamstring, at du simpelthen ikke har nogen styrke tilbage til enhver følelse, mindst af alt glæde. Dette er et smart trick. Alligevel er hendes omfavelse af den følelsesmæssige side af vores ejendele stadig en risikabel bestræbelse. Da hun forstår genstandene på animistiske vilkår - henvender sig direkte til dem og takker også huset først for at indeholde dem - virker det logisk, at genstandene ville føle noget til gengæld. Udløser glæde nødvendigvis begge veje? Og hvilken slags liv følger for de ting, der falder offer for Kondos knivfærdigheder?

Fritz Bornstücker's nye gruppe af malerier præsenterer et møde med den mørke side af kawaii; en tilbagevendende af komonoen - Kondos navn for de bekymrende diverse genstande, der driver hendes klienter til at fortvivle. Vi ser på gamle hatte, hedengangne fjernsynsapparater, olietønder, et par ski og, bizart nok, den nederste del af et æsels kæbeben. Ting, der ikke udløste glæde, men efterlod deres ejer med nogle andre, mere komplekse følelser. Et klaver kunne i stedet have husket en frustrerende mangel på evner eller torturerede timer tilbragt med en grusom instruktør i barndommen. Eller en potteplante, du forsømte at passe nu, taler mere bredt om en farlig mangel på medfølelse i menneskelige relationer, en samtale, du helst ikke vil have. Alle disse ting forbliver i Bornstücker's mærkelige, neon-grå verden, og modstår stædigt dine forsøg på at vaske dem væk. I Repeater er de svagt tøjlet af to læderbælter, der er spændt fast til en ustabil struktur, og i Ein Turm von Unmöglichkeit [Umulighedernes tårn] ser vi dem stablet i en umulig usikkerhed. Men i disse malerier er tyngdereglerne suspenderet; tårnet falder aldrig sammen. Værkerne er portrætter af de dele af livet, der unddrager sig orden, og de ting, der nægter at falde pænt på siden af glæde eller sorg, nutid eller fortid.

Andre værker er mindre optaget af drama, end de er frækt rolige. I Satellite of Love skyldes dette i høj grad den smiley-facede parabol, der dominerer kompositionen. Der er noget næsten provokerende over den lethed, hvormed dette skrammel sidder foran os, i læ, som ved et busstoppested, af en på hovedet vendt robåd. Bornstücker har i en række små malerier gjort brug af Kondos anbefaling om, at kasser skal bruges til at isolere komonoen, der ikke passer godt sammen. Et afløbsrør, en megafon, en papkasse. Disse genstande griner i lyset af nytte og harmoni og fladheden af en fornemmelse som "glæde", som Kondo beskriver som følelsen af at holde en hvalp. Men hvad med en skildpadde? I Nummer 5 kommer en sådan frem fra en bunke drikkedunke, billardkugler og cigaretskod.

Kawaii bruges ofte til at beskrive genstande, der ved et uheld eller design ser ud til at have menneskelige træk. Som støvsugere med ansigter på, såsom Storbritanniens populære Henry Hoover, der altid smiler, da han eller hans bekvemt heteroseksuelle partner, Hetty, indtager dit snavs. Eller de mange skraldespande Bornstücker begyndte at fotografere på sine rejser i Østasien og andre steder. Pingviner, frøer, bamser, grise og killinger er populære, men det er ikke-animalske agenter med særligt stærke kulturelle konnotationer, såsom jordbær, tusindfryd og hjerter. Jeg formoder, at der må være kawaii – som der er i europæisk kultur til kløvnens og hofnarerens skikkelser og til konceptet om det karnevalske som teoretiseret af Mikhail Bakhtin – et stærkt forhold til magt og subversion. For Bornstücker forårsagede den mærkelige

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

sammenkobling af det abjekte og det søde en række keramiske skulpturer som Tuxedomoon og Antarktis, en pingvin iført et ødelagt tv som hjelm. Og også i malerierne, tror jeg, vi kommer i mål med kawaiis taktik med bedrag. For hvis de søde skraldespande skulle skjule vores banalitet som synliggjort af vores affalds spejlbillede, så fjerner Bornstüeck her masken. Men som Freud vidste, er undertrykkelser på plads af en grund, af samme grund som Marie Kondo har millioner af fans. Affald stinker. Hvor skal vi hen derfra?

Grundlaget for den kinesiske disciplin Feng Shui er altid stedet; det er der du begynder. (Den præcise relation mellem dette og Kondos metode til at opnå hjemmesro er for et andet essay). Hvor er vi i Bornstüecks malerier? En tåget drømmeverden, et landskab, tabt under vandet? Disse tætte, petroleumsfarvede atmosfærer af intethed, og stoffer, som damp eller røg, der kommer fra trompeter og andre hornlignende genstande, er de elegante måder, hvorpå kunstneren skaber rum inde i malerier, der ellers kunne virke klaustrofobisk. Men de er også vanskelige og tågede træk i sig selv, som sammen med de andre kasserede genstande har fundet hjem i Bornstüecks limbo-land.

I Feng Shui er den ideelle placering for et hus på en blid og veldrænet skråning, helst i nærheden af et vandløb - dog kun under de rette omstændigheder. I sin bog *The Undercurrents* anvender Kirsty Bell principperne for Feng Shui til Berlin, byen hvor ikke kun hun, men Bornstüeck og også jeg bor. Floden Spree "er meget tæt på stagnation", skriver hun, på et tidspunkt, "den blev endda rapporteret at flyde baglæns" - og dette for ikke at nævne truslen fra den usædvanligt høje grundvandsstand. Bell konkluderer: "I Feng Shui-termer er dette et frygteligt sted at plante en by." Det her giver så meget mening for mig. Og det får også Bornstüecks maleriers rodede moseområder, deres mørkegrå himmel, rastløshed og eklekticisme til pludselig at virke meget mere velkendte. Er de ikke bare så Berlin?

I Basel hopper folk ud i Rhinen, med sin store intention, for at få en tur på arbejde, plastikposer bundet til kroppen. Men i Berlin, skriver Bell, "tillader relativ stasis et sløvt tempo, der både forringer og muliggør. Ikke længere en finansiel eller handelskapital, kan andre veje følges end dem, der er bestemt af vækst eller succes målt i økonomiske termer alene." Når vandet stagnerer, vil dit livs spild ikke flyde så let nedstrøms, og fortiden er ikke, som man siger, bare vand under broen. I Berlin, som i Bornstüecks malerier, svæver tingene opad og vender om, og det, der ser ud til at være svagt eller ubrugeligt, forbliver længe nok til, at andre potentialer kan afsløre sig selv. Berlin er skrald - det er derfor, vi også er her stadig. Lad os håbe, at Marie Kondo ikke kommer i nærheden af det.

Essayet er tilgængeligt i kataloget trykt i anledning af udstillingen.

Galerie MøllerWitt. Peter Martensen. *The Rabbit & The Crow* – 11. juni 2022

Galerie MøllerWitt, Bredgade 67 i København, præsenterer med stor glæde soloudstillingen *The Rabbit & The Crow*, med nye malerier og tegninger af en af landets fornemste malere Peter Martensen.

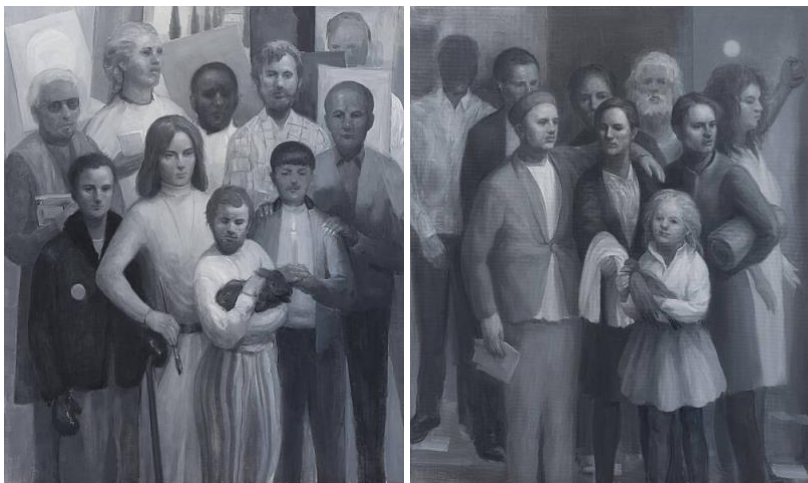
6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Om udstillingens værker siger Peter Martensen: De nye værker på udstillingen 'The Rabbit & the Crow' - kredser alle på en eller anden måde om temaet 'menneskegrupper'. Temaet er ikke nyt for mig – men dog alligevel. Ridley Scott's nye film om Gucci-familien fik mig til at reflektere over de dynamikker, familier består af i det hele taget. Ud over de fællesskaber og fjendskaber, der kan findes mellem familiemedlemmer, findes også alle mulige skjulte og usynlige dagsordener.

Men her og nu hentyder udstillingstitlen 'The Rabbit & The Crow' især til to værker på udstillingen, der viser opstillede grupper, man kender fra f.eks. familiefotos. I det ene maleri står en lille pige foran individuelle mennesketyper med en krageagtig fugl i favnen. I det andet maleri er det en meget lille mand med kvindelige former, der bærer en kanin - også foran en gruppe, der kunne være hans familie.

Køn og bias er også et tema i disse værker. Andre værker på udstillingen tematiserer arbejdsfællesskaber, skæbnefællesskaber og artsfællesskaber bearbejdet gennem maleriets visuelle forædlingsmaskine.

I Peter Martensens maleri spores en tydelig forkærlighed for det klassiske figurmaleri. Han har skabt sit helt eget udtryk, der tager afsæt i det umiddelbart genkendelige, men som altid tilføjes et surreelt twist. Peter Martensen arbejder ofte serielt med emner, der både berører fortid og nutid. Et motiv, som optager ham meget, er de bemærkelsesværdige hvidskjortede mænd, der optræder i samme positur men skildres fra forskellige vinkler. Deres neutrale påklædning og udtryksløse ansigter gør det umuligt at skelne dem fra hinanden. Gennem gentagelsen af den samme grundfigur reduceres mennesket til anonyme, identitetsløse kloner, der synes at fortsætte uden for billedrammen i én uendelighed. Alle er de fikseret i den samme

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

positur, som i en drøm hvor tiden er blevet standset. Mest af alt virker de hjælpeløse og handlingslammede. Den manglende kontakt personerne imellem skaber en foruroligende stilhed. Den melankolske og lidt uhyggelige stemning forstærkes af den monokrome farveholdning, som Peter Martensen ofte benytter sig af.

I Peter Martensens malerier bliver det, som ved første øjekast virker enkelt og genkendeligt, ved nærmere eftersyn komplekst og gådefuldt. Malerierne åbenbarer sig som udtømmelige kunstneriske mulighedsfelter, hvor drømme, refleksioner og udsagn om menneskets livsvilkår udfoldes. Hvert maleri rummer en række narrative spor, som på en udfordrende måde åbner op for flere fortolkningsmuligheder. Peter Martensen fortæller således ikke én historie, men lader det være op til betragteren selv at tillægge billederne betydning. Foruden maleriet arbejder Peter Martensen med tegning, grafik og videokunst. Peter Martensen er desuden en anerkendt portrætmaler.

Peter Martensen er født i 1953 og er repræsenteret på talrige danske og udenlandske museer og samlinger, herunder bl.a. Statens Museum for Kunst, Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg Slot samt Musée d'Art Moderne et Contemporain Saint Étienne (FR). Der er fernisering lørdag den 30. april kl.13-16, hvor Peter Martensen er til stede. Galleriets daglige åbningstider er onsdag – fredag 12-18 og lørdag 11–15. Sidste udstillingsdag er lørdag den 11. juni 2022. For yderligere information kontakt galleriet + www.gmw.dk

Inspirationskilder, Wilhelm Hammershøi, Francis Bacon og Lucian Freud.

Martensen om maleri: https://www.petermartensen.com/wp-content/uploads/2018/02/Periskop_Nr18_pp_186_191_Essay_PeterMartensen.pdf

Collaborations. Martin Brandt Hansen. Souvenir

”Naar jeg gaar ad den gjengrodde Sti ind gennem Skogen, skjælver mit Hjærte i en ujordisk Glæde. Jeg mindes et enkelt Sted paa Østkysten av det Kaspiske Hav hvor jeg engang stod. Der var det som her. Og Søen var stille og tung og jærngraa som nu. Jeg gik ind gennem Skogen. Jeg begyndte at røres til Taarer og var henrykt, jeg sa hele tiden: Gud i Himlen at jeg skulle komme hit igjen! Som om jeg hadde været der før.”
(Knut Hamsun)

Der findes nogle minder der er dybt forankret i os. Uanset hvem vi er og hvor vi er fra. De er som en fjern og oprindelig erindring, der bor i vores grundlæggende programmering og knytter os sammen, alene fordi vi er

mennesker. Vi kan kalde det mytologi eller ånd, men reelt er det bare en global hukommelse vi alle kan tilgå og forvalte efter aktuelle kulturelle behov. Fortælle, forædle, fordærve.

Med *Souvenir* deler Martin Brandt Hansen ud af sine minder. De dukker op i ler og aluminium – og ligner Tupilakker, Krukker, Idoler og Dæmoner. De er formet af havet og bjergenes farver i Arktis. Måske kan man også genkende et Burmesisk ønske om jagtlykke. Hævn. Begær. Eller lidt Disney. Masser af action og et behov for at have bare minimal indflydelse på vejr og vind i Sumerisk tid. Martin Brand Hansens hjerne er gået i erindringsmode og hans hukommelse har ingen bagkant.

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Men naturligvis har Martin en oprindelse. Og det bærende fartøj for denne fortælling findes i hans Grønlandske arv. Det ligner lidt en Tupilak. En figur (eller et fænomen) han konsekvent har arbejdet med på grund af dens komplicerede historie og dens fortsatte tilstedeværelse i moderne tid, trods den lange rejse gennem generationer af erindringer. Tupilakken er knyttet til en ur-fortælling. Men i nutid er Tupilak udkåret i ben fra havdyr. Skulptureret af Inuit, med særlige traditionelle æstetikker i formgivning, udtryk og fortælle teknik. Det er også den hvide mands stoveplade når vi skal på besøg i det åndrige og forstå hvad vi ikke har fantasi til. Og naturligvis den mest kendte turistgenstand i Arktis.

Denne rejse er ikke eksklusiv for Tupilak. Der findes mytologiske og kulturelle appropriationer og bastarder overalt. De kommer fra et sted af stor betydning – og de ender med at overleve som souvenirs. Sådan gik det også for Pazuzu. I Mesopotamien var Pazuzu legemliggørelsen af selve Vestenvinden. Og i 1973 besatte han/hun/den Regan i Eksorcisten. Og nu dukker Pazuzu så op igen på den her udstilling, frisk fra Martins erindringer, klar til at indgå i en ny fortælling. Og sådan havner Pazuzu (med mere og flere) i vores fortælling. Det er det de bedste souvenirs kan, når man viser dem til andre. Vi kan mærke dem og genkende dem, fordi vi er mennesker – selv om vi aldrig har været der selv, eller set dem før.

Martin Brandt Hansen. Født i 1990 i Nuuk, Grønland

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Okt 19 – Jun 22 Master of Fine Arts,
School of Sculpture, The Royal Danish
Academy of Fine Arts
Okt 16 – Jun 19 Bachelor of Fine Arts,
The Royal Danish Academy of Fine Arts
Jan 15 – Apr 15 Københavns Kunsthøjskole,
Billedkunstlinjen
Aug 14 – Nov 15 Visual Communication,
Designskolen, KADK
Aug 13 – Jan 14 Engelsholm
Kunsthøjskole, Billedkunstlinjen
Aug 07 – Jun 10 Midtgrønlands
Gymnasiale Skole

Foto: fra Afgangsudstillingen 2022 på
Charlottenborg

Fra udstillingen på Nordatlantens Brygge

I Martin Brandt Hansens udstilling er vi inde i det museale rum, hvor man fra tidlig kunsthistorisk skrivning adskilte kunst fra det kulturelle, det vestlige fra det etniske, og lod nogle genstande tegne retningen for kunsthistorien,

mens andre blev repræsentanter for det, vi i Vesten kaldte "primitive kulturer". De blev 'etno'.

Udstillingens centrale blikfang er fem vaser, opstillet på podier i en koreografi, der mimer museale rum med antikke klenodier. Stemningen i rummet er genkendeligt ophøjet, og vasernes formsprog skaber umiddelbart referencer til antikke græske vaser, men deres udsmykning har en anden oprindelse.

Her er der ravne, isbjørne og små skræmmende figurer, der viser tænder og åbner munden for at skræmme os væk. De er tupilakker – åndevæsener fra den grønlandske mytologi – som først fik et egentlig visuelt udtryk, fordi europæere ville se dem billedgjort. Dagens tupilak-souvenirs er med andre ord allerede fra starten en kulturel sammensmeltning mellem grønlandsk mytologi og vestlig kultur.

Brandt Hansen, der er født og opvokset i Nuuk, men har boet en årerække i Danmark og snart er færdiguddannet fra det Kgl. Akademi i København, arbejder med at udforske og udfordre grønlandske og 'vestlige' kulturelle koder og kunstneriske positioner. Terrakottavaser har man aldrig skabt i Grønland, men her får de grønlandsk symbolik og bliver til etno-terrakotta.

Ligeledes gør han polarforskeren Knud Rasmussens ansigt til motiv for en 'primitiv' maske og indarbejder plastik-godzilla-arme på en fabelagtig ekspressiv lille tupilak-fugleunge.

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Martin Brandt Hansen: North Star, 2020-22. Foto: Torben Eskerod.

Martin Brandt Hansen: Kaassassuk, 2020-22. Foto: Torben Eskerod.

Martin Brandt Hansen: Tulipak, 2021. Foto: Torben Eskerod.

Martin Brandt Hansen: Nuussuaq Thule Vessel, 2020-22. Foto: Torben Eskerod.

Følelser og formsprog

Martin Brandt Hansen således med kunstnerisk præcision og skarphed blander kulturelle former og skaber nye visuelle koblinger, arbejder Gudrun Hasle med det affektive register.

På en måde adskiller de to udstillinger sig præcist på det punkt: Brandt Hansen leger med vores perceptive koder og skaber nye hybridformer, mens Hasle giver det emotionelle maksimal gennemslagskraft.

Dog arbejder ingen af dem udelukkende med det ene eller andet register, men kombinerer på hver deres måde det synlige og det affektive. Brandt Hansens tulipak-godzilla får eksempelvis nuanceret distinktionen, for den svømmer om noget over med affekt.

Outpost. Søren Behncke in residence

6 Guidede Gallerivandring Forår 2022

Bredgade – Mikael Andersen, Galerie MøllerWitt, Davies Gallery, Egelund

Work in progress. Print shop.

Exclusive, new, rare, and very limited prints.

Open studio every Saturday 11AM-3PM

Opening

Saturday May 21, 11AM - 3PM

Det er et privilegium at byde Søren Behncke (f. 1967, Danmark) velkommen til sit ophold på OUTPOST.

I hele udstillingsperioden vil Behncke arbejde på nye tryk og behandle OUTPOST som sit midlertidige trykkeri. Ved at skabe nye værker på stedet vil han involvere beskueren med sin sædvanlige generøsitet i sin kreative proces og håndværket med DIY-tryk. Udstillingen vil udvikle sig på ugebasis, og nye værker vil blive tilføjet, efterhånden som de færdiggøres. Ved siden af de nye værker præsenteres for første gang et omfattende udvalg af sjældne og meget begrænsede værker fra Behnckes arkiv.

Søren Behncke med kunstnernavnet papfar er en dansk skulptør og kunstmaler. Søren Behncke har en baggrund som illustratør og grafisk designer, men ændrede i 2003 fokus og begyndte i stedet at arbejde med skulptur og maleri. Behncke laver både galleri-orienterede værker, og skulpturelle happenings og aktioner i det offentlige rum.

Inspireret af arkitektstuderenes brug af pap og limpistoler til deres modelbygning, laver han værker af kasserede pap, som han samler fra kvarteret omkring de skiftende mini-atelier i ind og udland. Hans valg af materiale holder ikke kun produktionsomkostningerne på et minimum, men papemballagens rige grafiske univers af advarselstegn og logo'er er yderligere blevet en integreret og unik feature i Behnckes visuelle sprog.

I Danmark er Behncke bedst kendt under aliaset 'Papfar' på grund af sine spektakulære happenings og iscenesættelser af pap-skulpturer i det offentlige rum. Blandt hans værker er en skulptur af en Massey Ferguson traktor i størrelsen 1:1, en pap-kanin spændt fast til et træ, diverse værktøjer i pap, samt en hyldest til Jørgen Nash i form af en 4 m lang papnedstryger foran Den Lille Havfrue. I 2005 indsmuglede han en mandshøj pap-slangebøsse til kæmpedrengen Boy på ARoS Aarhus kunstmuseum, som tre år senere inviterede ham officielt til en soloudstilling i vestgalleriet. Han har sidenhen også føjet endnu en identitet til listen af aliaser – nemlig 'Posemanden' som er det navn, han bruger, når han væver eller broderer billeder med strimler af plastikpose ind i trådhegn.

Søren Behncke er opvokset i Sønderborg, men flyttede som 17-årig til Århus.